

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ: Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DEBUT DEL PRÍncep WIED

El poble albanès celebra el faust aconteixement donant una serenata al seu nou monarca

Per la llibertat de l'infància

AMB el seu vestidet tartarinesc, —capell ample, pantaló arremangat i ajustat, bastó llarg imitant l'alpenstock, — passa el boy-scout... ¿No us enterneu davant aqueix noieta, en qui es continua tot l'any la facecia familiar del ball de disfresques? Ficseu-vos-hi bé, que en aquest nen hi ha avui una de les més típiques i significatives desvirtuacions de la pública pedagogia...

Recordo que, ja fa molt temps, aleshores de l'èxit de *Juventut de Príncep*, me planyia de la moda estudiantil que va volguer establir-se per l'influència d'aquella obra: la moda d'uniformar els estudiants, com a casta apart, com a petit món, isolat de la nostra ciutadania.

Doncs bé: el boy-scout, tal com se l'entén aquí, tendeix a convertir l'infància burgesa en no sé quina *meinada* en el sentit feudal de la paraula, en un grèmi ensinistrat per a vagues i futures lluites de classe, en cohort d'un anti-socialisme mal dissimulat i rencorós. Sembla que vulgui donar-se an els nois de famílies ben avingudes amb la societat vigent una fórmula oposada a la Carles Marx: «La defensa dels rics (llegueixi's *Defensa social*...) ha d'ésser obra dels mateixos rics...». Siga, doncs, permès a un socialista que opina que'l socialisme atany a la renovació de tota la societat, i no a la mera vindicació d'una casta, senyalar el perill social de lo que'n diríem *boy-scoutisme*. —Vos, amic Bertrana, que tan admirablement sabeu trobar la part pintoresca d'aqueixes minúscules curiositats socials, hauríeu de consagrar-hi una de les vostres saboroses converses... Es ben digna de la vostra ploma.

Vetaquí, doncs, lo que'n diríem una pedagogia *separatista*: separatista de l'integral evolució de la comunitat; separatista per encloure lluita de castes a l'inversa, obstinada contra la dinàmica natural de la cosa pública; separatista en el temps i en l'espai, ja que's voldria immobilitzar la successiva diversitat de les generacions, imposant an els fills la norma dels pares, matant en flor l'infància polifòrmica renovació, la desconeguda potencialitat de progrés; una tentativa, en fi, de perpetuació egoista de la velluria, empenyada en no morir. Per als qui veiem en els infants una promesa en comptes d'un record, un renovellament en comptes d'una continuació, per als qui hem dit que la glòria major dels pares consisteix en ésser victoriosament rectificats i desmentits pels fills, no hi ha tristesa més gran que la d'aqueixa desvirtuació, que és quasi un sacrilegi.

El boy-scout, en el seu país d'origen, no té res que veure amb el boy-scout tal com se l'interpreta entre nosaltres. Allà respon a l'afany d'educació física compensador del *surmenage* intel·lectual de l'home modern, és una llei d'equilibri en l'actuació febrils de la ciutat present i en la vertiginositat de la vida actual. No participa de cap afeció militarista, ni enclou una hostilitat per a les necessaries subversions futures de la forma política o social. Acostuma al nen a valer-se de sí mateix en les solituds, a la manera robinsoniana, i és una escola de fortalesa individual, en comptes d'ésser-ho de *tacte de colzes* entre futurs copartípeps d'un determinat interès i d'un pseudoeideal subordinat an aqueix interès. No jurisdiccional, sinó que fortalèix; no fonamenta en una regimentació parcial la vida de demà, sinó que complementa amb l'educació de l'enginy personal la força total de la societat futura.

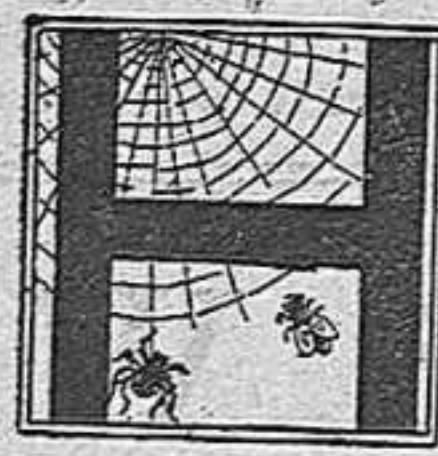
Cada dia, per la marxa natural de les coses, se confirma que la societat evoluciona envers l'integració. Hi ha una llei de sociologia que podrà anomenar-se *integralisme*. La Revolució política de 1789 va produir, com a conseqüència social, l'incorporació de la burgesia a la sobirania, a la direcció de la vida nacional. La Revolució de demà completarà l'obra incorporant-hi el proletariat. En tots els aspectes de la dinàmica social podem veure símptomes d'aqueixa *totalització*. Des del sufragi universal a la defensa de la terra per tots els ciutadans, tot convergeix a un mateix desig.

La meua província natal se sustreu an

aqueixa corrent, i suposo que'l seu exemple no és una excepció, sinó un cas genèric. El boy-scout hi resulta una mena de *requeté* dissimulat i primerenc. La clerecia presideix les seves reunions, les seves excursions, la seva vida corporativa i la seva personal educació. El seu centre veritable és el de Defensa Social. Un jurament els lliga en obediència directa al servei del Papat, com an els jesuïtes. Un jesuïta, precisament, els endreça tendencioses i enfàtiques al·locucions. En els seus lemes resplendeix, rejoyent com en els manifestos mauristes, l'antiga divisa dels carlins, Déu, Patria, Rei, com si la Llibertat i la Constitució estessin abolides. Els diumenges, a l'hora del passeig popular, interrompen la lliure circulació pública amb una desfílada que és una nova manifestació sense permís, com no seria tolerada a una milícia proletària que volgués exhibir-se. I sembla que tots nosaltres, govern i ciutadans, activament o passivament, som còmplices d'aqueixa obra anti-lliberal que's consuma a la nostra vista, com si es volgués fer-nos assistir a la lenta i segura modelació d'una ciutat hostil a la nostra, i concebuda com un tumor monstruós, en el ventre de la nostra.

GABRIEL ALOMAR

Les noves Corts

HAN sigut ja elegits, a les bones o a les males, els diputats i senadors que han de formar els cossos col·legisladors, mentre duri l'actual situació conservadora. Com sempre, el cos electoral s'ha decantat cap al cantó que mana i, encara que migradeta, ja pot comptar en Dato amb una majoria per a anar tirant.

Les Corts, que començaran aviat ses tasques, no seràn ni més ni menys dolentes que les demés Corts que han vingut funcionant desde la Restauració ensà. Per a la feina que estan cridades a fer, ja són prou bones.

Perque de les Corts actuals no cal esperar-ne, tampoc, una tasca profitosa. El Parlament és una de les moltes ficcions amb que omplim la nostra fantasia i les lleis no s'elaboren per medi de discussions serenes i tenint el pensament en el bé de la patria, sinó per medi de pasteigs i posant molta cura en el profit particular.

Si les Corts fossin l'expressió fidel de la voluntat popular, la guerra del Marroc s'acabaria l'endemà de la primera sessió, encara que tingués de sofrir una petita contrarietat l'amor propi nacional, contrarietat que podria ben suportar-se en gracia a l'alegria que's donaria a les mares espanyoles.

Si fos la veu del poble la que ressonés al Parlament, no vacil·laria el Poder legislatiu en dictar lleis democràtiques que garantissin la llibertat dels ciutadans. Si els que paguen tinguessin vot en el Congrés i en el Senat s'esmersarien millor els cabals de la nació, i els impostos els carregarien, en primer lloc, a les riqueses sobreres i a les superfluitats.

Però com que les Corts actuals, com totes, no responen al desig de la massa d'espanyols que treballa, produeix i pensa, començaran perdent el temps en discussions inútils, amb xorques baralles i en estèril xerrameca.

Alguna veu isolada cridarà en và per a que's busquin noves orientacions per a salvar la nostra patria; però la veu del bon sentit serà sempre ofegada per la massa de xerraires, que de la política n'ha fet un ofici per al propi profit i no una missió noble per a la regeneració d'Espanya.

JEPH DE JESPU

No passa res

ILLETES de Déu, fillets de Déu, el que té que escriure sobre coses de política, cal que's passi les hores gratant-se el cap i fumant; fumant com una xemeneia, per a trobar quelcom per a omplir *cuartillas*.

Els diaris més formals i ben enterats surten del pas amb unes dosis de politiqueta

local, o parlen de l'estranger, que és cosa molt socorreguda, puix ningú els ha de desmentir, ni menys escoltar-los.

Ara per ara, els espanyols, vivim en un estat espectant.

Mentres renten les actes brutes i s'aproven les nètes, passaràn uns quants dies. Després, obertes les Corts, és molt fàcil que seguim encantats, quiets i morts, sense que els governants ni nosaltres ens decidim a intentar res pràctic, ni en el Congrés ni en el Senat es faci altra feina que gastar temps i saliva. No obstant, viurem un poc més divertits que ara.

Els extractes telegràfics dels diaris, algun discurs *entero y pronunciado*, alguna interrupció enginyosa, alguna gracia o entremaliadura d'en Soriano, vindrà a entretenir-nos i a fer-nos discutir. Passarem millor el temps.

Si voleu que us ho digui, d'una vegada, nosaltres tenim molt poca confiança en la tasca de l'actual Parlament. Ens sembla que resultarà una olla de grills; de grills conservadors, està clar.

La providència faci que ben aviat se tirin els trastos pel cap, mauristes i datistes, amb la cooperació eficaç dels diputats híbrids de l'escola de la «Lliga».

Això també pot contribuir a desensopir-nos i a amenitzar les fulles periodístiques, ara com ara insubstancials com un *platillo* de bledes.

Hi ha l'esperança, encara, de que la guerra del Marroc ens dongui tema per a noves indignacions. Allò sempre és una caixa de sorpreses. Hi ha tornat a anar el general Marina. Fa tres o quatre dies que ha arribat a Melilla, on l'han rebut com un salvador. Per la part de França hi ha també en Lyautey, i cal esperar-ne alguna de cresa, si és que realment, aqueixos dos representants, se proposen quelcom de comú acord.

De manera que nosaltres confiem que en la pròxima setmana la nostra tasca periodística podrà ésser molt més lluida i interessant de lo que és avui.

Veritablement, lector, no'n treuríes gaire profit que espliquessim lo d'aquell *cabó*, que, anant a satisfer una necessitat fisiològica, ha sigut agredit a cops de gúmia per uns morets traidors que l'esperaven entre'ls àpits d'una horta.

El fet no té importància. El *cabó*, molt malalt, ha sigut també molt felicitat, i no cal pendre's aqueix incident com una mostra contrària a la pacificació que sembla s'ha iniciat en les terres de Mahoma.

De l'assumpte Caillaux, de l'afer Rochette i de la derrota del campió de boxa francès, el simpàtic Carpentier, n'has d'estar enterat i hauràs de convenir que la França està de dol.

Convinguem, així mateix, que'ls nostres veïns, i més o menys aliats, són un poc més decidits i forsa més curiosos a treure l'aigua clara dels negocis bruts que nosaltres.

Aqueixa és l'única conseqüència de profit que't recomanem, lector, que extreguis de la facecia de París.

No't preocupis tampoc gaire dels matalassos que pugui tenir, en el seu llit de la presó, la matadora de M. Calmette.

França és un país de justícia i tot s'arreglarà.

A Espanya, ara com ara, amb l'adveniment de la dolça Primavera, no hi ha qui pensi en altra cosa que en toreros.

Ja veus tu mateix, lector, que ni rebuscant molt, se pot trobar manera per a fer un comentari amb res.

Fins la setmana entrant, doncs, que segurament tindrem més tela i més humor.

X. X.

El sexe dèbil

AIXÒ se'n va, cavallers. «Això» és la reputació de «dèbil» que la més bella meitat del gènere humà havia graciosament adquirit.

En pocs dies, ¿han vist quantes barbaritats ha fet l'abans anomenat sexe dèbil?

A primers del corrent—el dia 10, si la memoria no m'enganya,—se presentà a la *National Gallery*, de Londres, una «dèbil» *miss*, Mary Richardson, i, plantant-se al davant del quadre de Velázquez, la *Venus del*

mirall, se treu una petita destrat que duia amagada i zis zas! zis zas!... en menys que canta un gall, dels que canten més depressa, deixa la famosa pintura feta una llàstima.

S'alborota la gent, hi corre la policia, la *miss* és detinguda, i ¿què alega la furiosa iconoclasta per a justificar la seva atrocitat?

—He fet això—diu—com una protesta contra la detenció de la senyora Pankhurst, generala de les sufragetes. Ja que vosaltres empresoneu a la més digna de les dones, jo destrueixo la més hermosa de les pintures. — Si no la més hermosa, és, efectivament, una de les més cares. Bastarà dir que, per a que l'Estat pogués adquirir-la, hagué d'obrir-se, a Anglaterra, una subscripció pública que va permetre reunir el mil·lió i cent vinticin mil francs que'l propietari en volia.

Bueno. Trocejat el quadre i engarjolada la «dèbil» sufrageta autora de l'hassanya, deixem Londres i saltem a París.

Això va succeir dos dies abans de Sant Josep. Feia temps que *Le Figaro*, un dels diaris més llegits de França, venia seguint una violenta campanya contra el ministre d'Hisenda, M. Caillaux. La muller d'aquest, empipada, al fi, de tants atacs, va una tarde a la redacció del periòdic, i, amb un revòlver preciosíssim, una veritable monada, que acabava de comprar per setanta francs—té, té-j fé!—mata al director, M. Calmette, i es queda tan fresca.

N'hi ha prou amb aquests dos casos?... No, senyors. En el propi París, i l'endemà mateix del assassinat del director del *Figaro*, se donava el tercer.

Som a mig mati. Al davant del Palau Borbón—Cambra dels diputats—on ha de celebrar-se sessió matinal, s'atura un carruatge, del qual salta amb molta lleugeresa l'ex-ministre i vis-president de la Cambra, M. Augagneur. Però l'home no podrà pas entrar al Palau tan depressa com ell voldria. Abans de que M. Augagneur hagi atravesat la reixa, una elegant senyoreta, que l'havia acompanyat, baixa també del cotxe, l'agafa per la solapa, i—¡plaf!—li venta una bofetada que'l deixa amb un pam de nas i li posa la galta com una cirera.

—Així aprendràs—diu la dama, mirant fita-fit al personatge—a no burlar-te de la gent.—

I a ésser detinguda pels agents de l'autoritat que guarden la Cambra, la «dèbil» peguissaire afegeix:

—Me dic Paulina Henry, i soc chorista de l'Opera.

—Però perquè li heu pegat?...

—Perque's recordi de certes promeses que un dia va fer-me i que ara no vol complir.

Total: que l'heroica Paulina siguié portada a la comissaria del districte i que, quan M. Augagneur, assegut en la presidencial poltrona, deia: «S'obre la sessió», encara la seva galta esquerra ostentava la marca de cinc dits femenins.

Se continuarà?...

No se sab; però, donat l'estat de l'atmosfera, notablement carregada de bolets i trets de revòlver, és de creure que no tardarem gaire a disfrutar del quart número de la serie tan brillantment inaugurada per la sufrageta de Londres.

L'exemple és una de les coses més contagioses que's coneixen. I l'esperit d'imitació resulta, en aquestes circumstàncies, el més perillós dels esperits.

Romput el glaç i escampat l'eco d'aquestes aventures, qui serà capaç d'aturar-les, a les dones?...

Sant Vicens Ferrer, varó molt entès en aquestes materies, deia que vindrien uns temps en que'ls homes, per a fugir d'elles, haurien d'enfilar-se pels arbres.

Els temps han arribat. I per alguns infel·lics, han arribat amb excès.

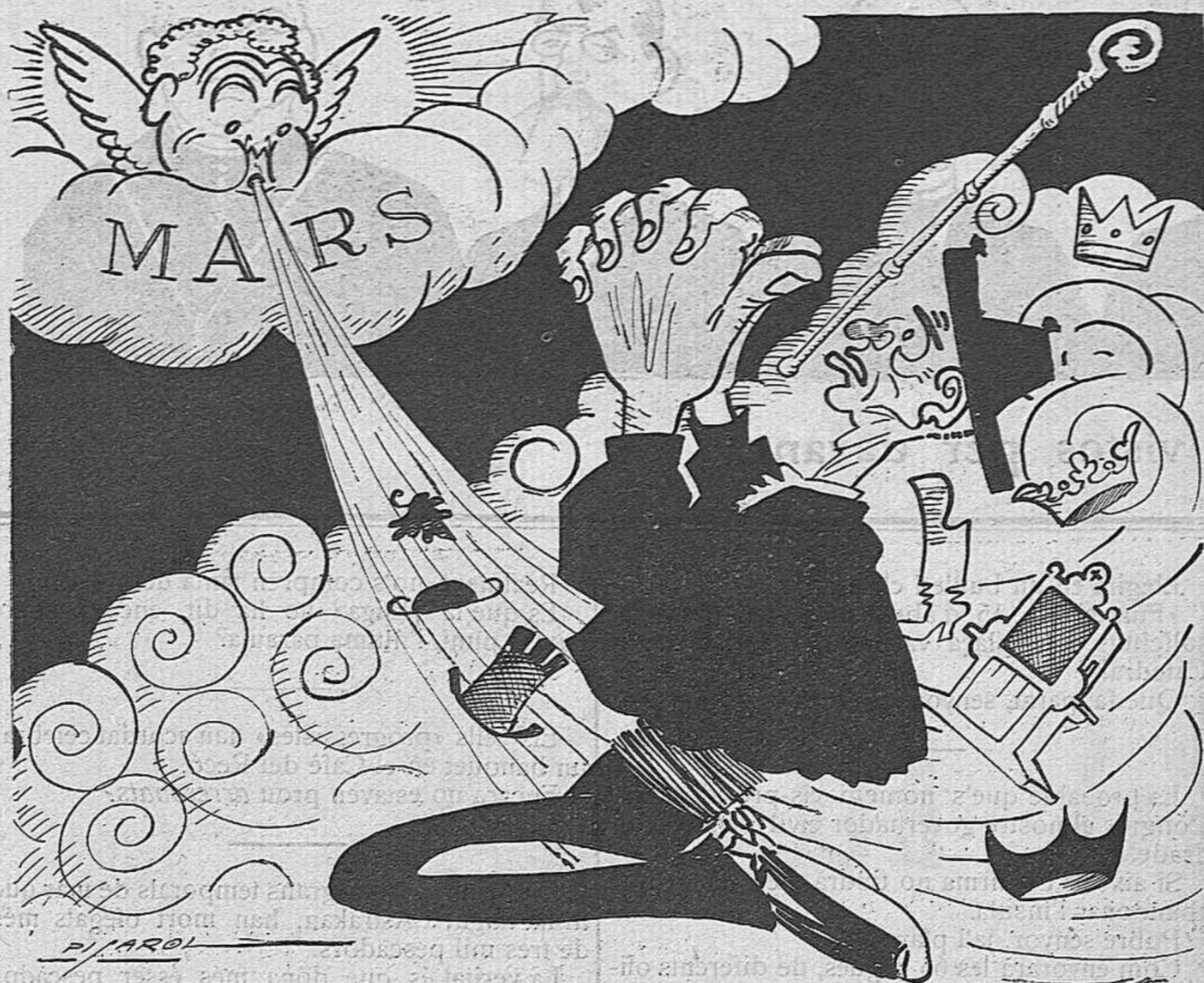
Perque no és de suposar, per exemple, que M. Calmette, ni enfilant-se en un arbre de bona mida hagués, pogut escapar-se del revòlver de madama Caillaux.

Iniciat a la terra de les boires per les senyores sufragetes, el moviment, com hem tingut ocasió de veure, va escorrent-se cap avall. D'Anglaterra ha passat a França. De França... vindrà aquí?

No ho permetin els déus!... Són tan exagerades les nostres dones, sempre que d'imitar se tracta, que si el figuri Richardson-Caillaux-Henry, traspasa la frontera, ja'ns podem començar a preparar.

Hi ha una frase castellana, flor delicada de la proverbial galanteria espanyola, que

La pregaria del pobre espanyolet

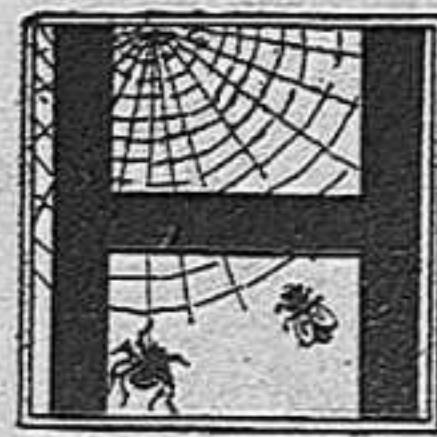

—Març, marçot... Març, marçot...
per què, d'una ventada,
no te n'ho emportes tot?

assegura que *manos blancas no ofenden*.
No ofenden... Qui sab! No convé refiar-se'n massa d'això.
Perque, quan les mans esgrimeixen una destal, com *miss Richardson*, o empunyen un revòlver, com *madama Caillaux*, dimontril... pot-ser sí que, per blanques que siguin, arriben a ofendre.

A. MARCH

Un conte que sembla historia

HEUSAQUÍ que una vegada, en una illa deserta, perduda al mig del mar, varen trobar-se tres homes i dues dones, salvats miraculosament d'un naufragi.
Naturalment, germans d'infortuni, varen fer-se amics immediatament. Edificaren una barraca de troncs i de canyes, i pensaren tot seguit la manera de procurar-se lo indispensable per a les necessitats de cada dia.
Quan ja començaven a estar entrenats amb aquella vida salvatge i tot els anava cor que vols cor que desitges, un dels homes va dir:
—Companys, això no pot anar. Aquí ens trobem en un embolic difícil de desenredar. Som tres homes i no tenim sinó dues dones... Com s'arregla això?...
—Oh, per això no us amoineu!—exclamà aleshores un dels dos.—Jo no vaig d'aquí a allà per tenir una dona. Des d'ara renunció a la part que m'toca. Podeu, cada hu de vosaltres, quedar-vos amb la que volgueu. Jo vui restar cast i pur, per a pregar a Déu, a fi de que'ns ajudi i ens protegeixi. Mentres vosaltres anireu a conrear les hortes i a cercar llenya al bosc, jo'm quedaré aquí a resar.
I així ho varen fer.
I així va resultar que'ls dos homes que anaven a treballar tenien una dona per a cada un; i l'altre, que's quedava a casa..., en tenia dues.
No cal dir que aquest últim era un capella:

ADELÍ

Sonata LXV

OM se coneix que hem entrat en la Primavera, que les sangs fan la bullida!
Sort que sempre hi hà persones prudents que saben aturar els caps calents.
No ho vareu llegir? En Soriano volguent menjar-se cru an en Lerroix, i en Lerroix dient que... *bueno*.
El director del diari del germà de l'Alella desafiant a l'*Emiliano*, i aquest contestant-li: —Puà!
Els redactors del mateix diari de la filatura fent l'às d'oro, per veure qui es baralla amb el mateix ex-diputat i després deixar-ho córrer.
Res, que hem estat a punt de que passés una desgracia.
I, ara que deia del senyor d'Argila, d'aquest senyor n'espliquen coses molt grosses i coses molt gracioses. Les primeres, qui les vulgui creure que les vagi a veure. Jo, per ara, no tinc ganes de visitar les piràmides. Ara, les altres sí, que m'agrada saber-les, per a poguer contar-vos-les aquí, tot prenent l'aperitiu.
Un dia en Vinardell va entregar un article, en el qual se parlava del doctor Pangloss. L'Argila el repassava i es trobà davant per davant del mestre de Candit. L'home feu:
—Mireu aquest Vinardell com se dona importancia, volent-nos fer creure que ha llegit a Rabelais.
L'Urrecha tingué una basca.
Un altre dia's parlava de Napoleó; l'home intervingué en la conversa. dient:
—Quan jo hi siga, no'n parreu, d'això; ningú és autoritat, com jo, en aquest assumpte. Figureu-vos que tinc quaranta-cinc kilos de llibres que parlen de Napoleó.
I tot així; però és allò: val més caure en gracia que ésser graciós, i el germà de l'Alella s'ha enamorat d'aquella cara de jugador de dòmino...
El rei ha guanyat la copa de polo, en el palau de Moratalla.
Els soldats de *cuota* ja tornen del Marroc, els altres s'hi queden. Això em fa mala espina. Veiam si tornem a començar...
Braus dijous, braus diumenge, braus dimecres. Ja són braus; però la gent se veu que no se'n cansa d'estoïat de carn de toro.
Allà on fan broma és a França, amb la mort d'en Calmette, i les acusacions an en Caillaux i an en Monis.
Ja us dic jo que en la política no n'hi hà un pam de nèt. Per tot arreu ne surten, de mals grans, que s'hi farà?
Lo que molesta i subleva, ara, són aquests

camelots du roi, que, amb pretext d'una immoralitat i amparant-se en la bandera de la rectitut, van cridant pels carrers «Vive le roi!»
Ja'ls hi donaria, a fè. Se'l mereixen un altre Lluís XV, o zar Nicolau, o un soldà com el que tregueren els joves turcs.
I encara els hi donaria una altra cosa: un governador civil com el que disfruten a Girona; és a dir, a Girona sí que hi disfruten, perque se'l rifen; ara, qui deu estar-ne satisfet, és en Dato.
Els regionalistes, per fer content al Govern, li ofereixen tres actes de senador. El senyor Caraballido crida an en Sánchez Guerra:
—No's deixi enganyar, aquí sol ne tream quatre.
L'altre hi cau, i els regionalistes fan:
—Sí, eh?... Doncs, ara, cap.
I en efecte, cap. D'això se'n diu quedar bé, un governador, en aquest país de tupinades.
I prou. Enric, cobra.

MORITZ XCIX

EDUCCIONS lògiques.
Ha desaparegut de la villa ermita de Sant Cristòfol, de Vilanova i Geltrú, una joia d'art pictòric: un Sant Francesc que se suposa obra del gran Viladomat.
Si nosaltres fossim Sherlock Holmes, sabem què és la primera cosa que faríem?
Doncs... aixecaríem alguna sotana.
I ens juguem un peix que a sota hi trobaríem el quadro.

La República Mexicana ha sigut invitada a pendre part en la pròxima Conferència de la Pau.
D'això se'n diu fina ironia.
Com si ho vegessim, la República Mexicana enviarà a la Conferència un representant: En *Pancho Villa*.

En un coquetó balconet de la Rambla més florida de Barcelona s'hi llegeix un llampant lletrer; un lletrer amb un fons d'oro y grana, mateix que si en el piset s'hi hagués obert un estanc.
El lletrer diu:
«Local adquirido por la Agrupación Monárquica Obrera».
Obrers monàrquics?
Quina mena d'animalons raris deuen ésser aqueixos exemplars?

El govern dels Estats Units no ha volgut, al cap d'avall, concedir a les dones el dret del sufragi.
Ai, ai, ai, ai!
Pobres dels homenots, preparem-nos!

Un país tan lliberal i tan avançat com els E. U. no'ls vol donar el vot?
Ara sí que botaran!

Traduim d'una circular que ha escampat un aixerit predicador de Roma:
«El reverend Pare X. donarà un curs d'Exercicis Espirituals a les senyores cristianes de la parroquia de N.»
«L'abonament per a aqueixes conferencies costa dues lires.»
Com se veu, si els exercicis són espirituals, el preu no ho és pas gaire.
Què fa mossén Pollastre que no imita al seu collega italià?
No dubtem de l'èxit, si ho intenta. Perque, de senyores que voldrien fer exercicis amb ell, ben segur que se'n trobarien moltes.

Ha mort en Frederic Mistral, el gloriós poeta de la gloriosa Provença.
L'autor de «Mireio» de «Calendau» i de «Nerto», comptava vuitantaquatre anys. Fou profeta en sa terra i fora d'ella. Els francesos sentien un veritable amor pel patriarca de les lletres.
Nosaltres, els catalans, l'admiravem amb deliri i el volíem nostre. Veritat és que ell estimà també apassionadament a Catalunya i a tot lo de casa.
Feia anys que vivia retirat a Maillane.
Descansi en pau el príncep de la poesia provençal.

Ufff!...

Tapa't depressa el naç, no t'entretinguis, Teòtim estimat. ¿Sents la bravada que del nord va baixant? ¿Sents quin aroma? Ve de les flors que en l'última setmana s'han obert a París, la vila excelsa, l'empori de les llums i de la gracia.
¿No t'han contat l'istoria? Oh! Es curiosíssima. Una senyora fina i elegante, —la vesteix en Paquin i té dos autos— enfadada perque un gran diari ataca al seu marit, ministre i cap de colla, s'en va tota mudada a trobà al periodista, i sense preguntar-li com ho passa, pam, pam, pam, pam!... li clava quatre tiros i el deixa allí estirat, sota la taula.
¿Què te'n sembla, Teòtim?
¿Vritat que la tal dama, ara que quasi bé torna a ésser moda, podria guapament posar-se calces?
Lo mal és que aquest gest de dòna pinxa, al tirar... de la manta, ha deixat cescobertes tantes coses que un no sab, com hi ha món, per on girar-se. Que França no està bona, ja ho sabíem; que algun corc la rosega, ho sospitavem; mes qui havia de creure's que estés, la pobrissona, tan malalta!...
Lo que ha sortit a llum aquestos dies demostra que, pitjor que a Dinamarca, no hi hà allí un reconet amb podridura, sinó que ho està tot, d'un cap a l'altre.
Polítics que, per causes que no's diuen,

RECORT D'UN HOMENATGE

La ciutat de Badalona a un gran artista

L'Ajuntament badaloní fent solemniàl entrega a l'eximí actor Enric Borrás d'un pergami, en el qual se'l nomena fill il·lustre de Badalona

ALTRE TRIOMF REACCIONARI

Els nous senadors, vistos per davant.

però que molt bé poden suposar-se, amparen a certs homes de negocis, que millor que negocis són estafes. Ministres que, valent-se de la força i el pes que dona el càrrec, priven a la Justícia de ferí als qui a la llei descarats falten. Els programes polítics servint de pantalla a les combinacions més estupendes dels grans pops de la borsa i de la banca. Tot corromput, Teòtim, tot els homes, les dones, el govern, la democràcia, la premsa, el Parlament, les costums públiques, els puntals de la casa, les santes patriarcales virtuts domèstiques... Tot queda convertit en vils piltrafes, als peus de la República plorosa, mercès a les petites quatre bales amb que la fresca esposa d'un ministre ha ofegat una veu que l'indignava.

I pensar que aquests són els que pretenen donar exemples al món i marcar pautes de moral, d'esperit, de seny, de vida... La potencia, oh Teòtim, de les races té per base -ja ho sabs- les costums pures. Els pobles que s'enganguen perden les forces, perden l'energia i fins les aptituds per defensar-se. Bé'n tenen de fusells i canons grossos, bé'n tenen de creuers els fills de França; doncs, a pesar d'això, si no s'esmenen, si no miren d'empendre una altra marxa, el dia que's barallin amb un soci que no sigui un salvatge i tingui els seus barquets i els seus exèrcits, ja veuràs quina surra me'ls hi clava.

C. GUMA

Cançó vella

Està vist que la vella cançó de la mà oculta no passarà mai de moda en aquest país. Aquí no pot succeir res, sobre tot en materia de conflictes socials, que no sigui degut a causes misterioses. I sovint no sols són misterioses aqueixes causes, sinó que són també un poc llunyanes. Ara, per exemple, amb motiu de les diverses vagües que s'han declarat a Catalunya, el bon senyor Andrade, governador civil de la província de Barcelona, ha parlat d'un Comitè internacional sindicalista de La Haya, i d'un Congrés Sindicalista de Londres. Aquell Comitè i aquest Congrés, són, segons la susdita autoritat, els veritables autors dels moviments obrers que hi ha hagut a la nostra terra en els darrers mesos.

Tot això lliga amb lo que ja s'ha dit altres vegades en casos anàlegs. La cançó és la mateixa, amb alguna que altra petita variació. Una de les coses que varia sovint és el lloc on tenen el seu centre d'acció els terribles enemics de Barcelona que tant entesos són en l'art un poc difícil de promoure vagües i pertorbacions a distància. Anys enrera se deia que aqueix lloc era Marsella; se deia també que era Gènova. Podia triar-se, segons el gust de cadascú, entre carregar la negra culpa als francesos o als italians. Posteriorment la mà oculta se va mudar de domicili i es descobrí que era a París, en l'estatge de la paurosa Confederació General del Treball, a la qual les nostres autoritats i els nostres periodistes coneixien per haver-la fet famosa algunes de les vagües de la veïna República. No va faltar tampoc en aquest període qui va al·ludir als colonistes francesos, als jueus i als franc-maçons.

Avui les relacions franco-espanyoles han millorat, i la mà oculta s'ha tornat a mudar de domicili i ha sortit de la terra francesa. Se troba actualment, si hem de creure al veridic senyor Andrade, a La Haya o a Londres. Sembla que no s'ha pogut aclarir encara en quina de les dugues capitals se troba. Es d'esperar que amb el temps farà nous viatges i es domiciliarà successivament en totes les ciutats europees, asiàtiques, africanes, americanes i oceàniques.

Tot això és pueril, ridicol. Però la gent s'ho creu. Els fabricants són els primers en creure en Comitès i Congrésos sindicalistes que, pel que's veu, no tenen altra feina que suscitar vagües a Catalunya, com si en cap altra banda del món hi hagués conflictes socials que sol·licitin la seva atenció. Els periodistes, que haurien d'ésser més coneixedors d'aquestes coses, cauen també en la vulgaritat imperdonable d'atribuir les nostres agitacions proletaries al sindicalisme estranger, al qual se fa representar el paper que abans representaven la masoneria i el jesuitisme.

Dins aquesta vella cançó, no hi ha més que dugues coses: ignorancia i fantasia.

A. R. i V.

REPICS

EL Sant Pare, el dia de Sant Josep, va celebrar la seva festa onomàstica. Me n'entero per un telegrama que diu, ademés: «Recibí en audiència particular a sus hermanas y a su nieta. A la seva nieta? Vaja, que, per molts anys!»

Llegim en un butlletí clerical: «Fins el dia 15 d'abril se poden presentar sol·licituts a la plaça vacant de sagristà de la Catedral».

Què fa, parat, senyor marquès de Camps?

Es probable que's nomeni vis-president del Congrés al nostre governador civil senyor Andrade.

Si això es confirma no tindrà més remei que abandonar l'ínsula.

Pobre senyor, ja'l planyo!

Com enyorarà les 65 vagües, de diferents oficis, que constantment l'ajuden a dormir!

El doctor Queraltó ha endreçat una entusiasta al·locució als deu mil electors que varen votar-lo.

Lo que'ls electors pensarán:

—Sempre val més una al·locució que una recepta.

Llegim:

«Ha sigut detingut un capellà que's dedicava, sense permís, a la venda de licors espirituosos».

Eh?... que'ls sembla?

I els socialistes que vagin fundant lligues antialcohòliques!

L'Ajuntament ha cedit la Banda Municipal per a la processó del Santíssim Viatic.

De passada, els professors de la Banda podrien pendre Nostre Senyor.

Perque mireu que, entre'ls clericals i els altres, els estan posant a les portes de la mort, als pobres músics.

No val a badar.

El regidor Muntañola, regionalista i clerical, va votar, per distracció a favor de'l lliure trànzit rodad, els dies de dijous i divendres sants.

Diu que ara li sab tan greu i que no hi tornarà mai més.

Ja's deia pel Consistori:

—Tothom ho sab ja temps hà que és el senyor Muntañola de lo més *distret* que hi hà.

Un altre triomf reaccionari.

En Daurella ha sortit elegit senador per aquesta Universitat.

I d'aqueixa elecció, naturalment, el Comitè de Defensa n'està molt satisfet.

Inútil dir que, per això mateix, nosaltres no n'estem gens:

Visca la coalició de tots els republicans, ara més que mai!

A càl Bisbe no saben, ni remotament, qui serà en definitiva el nou Prelat de Barcelona.

Amb tal motiu els catòlics estan que's donen a tots els diables.

Realment, no's comprèn tanta dessidia. Es que la «Lliga» no ha dit, encara, sobre aquest punt, l'última paraula?

Els vells «progressistes» han acordat celebrar un banquet en el Cafè del Recó. Encara no estaven prou *arreconats*?

De resultes d'uns grans temporals de mar que hi ha hagut a Astrakan, han mort ofegats més de tres mil pescadors.

La veritat és que dona més ésser pescador d'actes de la «Lliga». Es més problemàtic... però és més còmode.

Anuncien de Bombay:

Un gran incendi ha destruït més de seixanta mil bales de cotó.

Ho sento pel senyor Dato.

Perque ara el cotó s'encarirà i el President del Consell, així que s'obrin les Corts, en necessitarà molt, per a posar-se'l a les orelles.

XARADA

Un número és, de segü, hu; un beure molt agradós, dos, i part de persona és, tres.

Lector, vols que't digui més, per desxifrar la xarada? Doncs, te dic que molt m'agrada aquest *prima-dugues-tres*.

E. Sala (a) Noi maco

TARGETA

Ramón Giró de T. Lloret

Amb aquestes lletres, degudament combinades, formar el nom d'una vila catalana.

Joan Antich Puqui

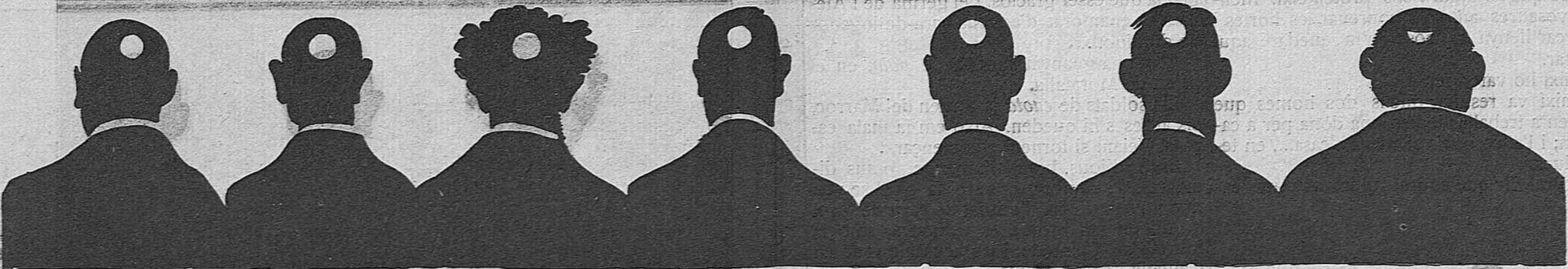
ANAGRAMES

I Per portar un total de palla fas tot del dir de la canalla?

II —Per que total i perboca? —Tenia tot a la boca.

Joan Rocabert

Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA.—Olm, 8.

Els nous senadors, vistos per darrera.